

NO RESERVED SEAT

II. RÉSZ

KÜSZÖB 10

Nincs fenntartott hely

Sok éven át azt hittem, a történetek arra valók, hogy magyarázzanak.

Hogy megmagyarázzanak egy eseményt.

Hogy megmagyarázzanak egy életet.

Hogy megmagyarázzanak egy döntést.

Hogy megmagyarázzanak egy hibát.

Természetes meggyőződés volt.

Valahányszor elolvassunk egy könyvet, meghallgatunk egy történetet vagy szemügyre vesszünk egy életrajzot, azt várjuk, hogy választ találunk.

Egy tanulságot.

Egy következtetést.

Egy rendezett értelmet.

Aztán felfedeztem valami mást.

A legfontosabb történetek nem magyaráznak.

Felismernek.

Nem mondják meg, mit gondolj.

Arra készítetnek, hogy felemeld a szemed, és azt mondd:

„Én is.”

Apróság.

És mégis mindent megváltoztat.

Mert abban a pillanatban, amikor felismerjük magunkat valamiben, megszűnünk nézők lenni.

Résztvevőkké válunk.

Ezt a könyvet, ezeket a küszöböket, ezt a hosszú átkelést nem azért írtam, hogy csodálatot keltsek.

A csodálat törékeny.

Rövid ideig tart.

A távolságból él.

Én mást akartam.

Közelséget akartam.

A közelség csak akkor születik meg, amikor egy emberi lény felismeri önmaga egy töredékét egy másik ember történetében.

Nem számít az ország.

Nem számít a nyelv.

Nem számít a vallás.

Nem számít a mesterség.

Ami számít, az a felismerés.

Életem során sok határt átléptem.

Földrajzit.

Szakmait.

Személyeset.

És minden alkalommal ugyanarra a következtetésre jutottam.

Az emberi lények sokkal hasonlóbbak, mint hiszik.

A szavak változnak.

A szokások változnak.

A hagyományok változnak.

De a kérdések azonosak maradnak.

Félelem.

Szerelem.

Hiány.

Remény.

Felelősség.

Veszteség.

Az értelem keresése.

Ezért lehet egy helyen írt történetet a világ másik felén is megérteni.

Nem azért, mert egy kultúráról mesél.

Hanem mert az emberi létről mesél.

Amikor elkezdtem összeilleszteni tapasztalataim töredékeit, nem sagát képzeltem el.

Nem egy narratív rendszert képzeltem el.

Még csak egy úti célt sem képzeltem el.

Egyszerűen csak megpróbáltam megérteni, mi maradt meg.

A munka után.

Az utazások után.

A próbatételek után.

A megismert emberek után.

Az évek után.

A válasz lassan érkezett.

Sokkal kevesebb maradt, mint gondoltam.

És sokkal több, mint képzeltem.

Megmaradtak az elvek.

A kapcsolatok.

A leckék.

A jelenlétek.

A vállalt felelősségek.

A megtartott hűségek.

És mindenekelőtt megmaradt valami, amit nem tudtam meghatározni.

Egyfajta fonal.

Egy láthatatlan kapcsolat a látszólag távoli tapasztalatok között.

Ugyanaz a fonal, amely talán a te életedet is elkísérte.

Mert minden létezésnek van egy titkos cselekménye.

Eleinte nem látjuk.

Túlságosan lefoglal bennünket az élet.

A rohanás.

A reagálás.

Az építés.

Aztán egy ponton az idő elegendő távolságot ad nekünk.

És végre elkezdjük megfigyelni a rajzolatot.

Nem tökéletes.

Nem egyenes vonalú.

De valódi.

Talán ezért mesélünk történeteket.

Nem azért, hogy tanítsunk.

Hanem hogy felismerjünk.

Hogy felismerjük azt, ami volt.

Ami tovább létezik.

Ami megérdemli, hogy továbbadjuk.

Gyakran megkérdezik tőlem, mi az üzenet.

Az igazság az, hogy nem csak egy van.

Minden olvasó más ajtón fog belépni.

Valaki az apában ismeri fel magát.

Valaki a fiúban.

Valaki a veszteségben.

Valaki az újjászületésben.

Valaki az utazásban.

Valaki a betegségben.

Valaki a rugalmasságban.

Valaki a szerelemben.

A történet ugyanaz.

A bejárat változik.

És ez így van rendjén.

Mert egyetlen elbeszélés sem teljesen azé, aki írja.

Abban a pillanatban, amikor elolvassák, azé is, aki átkel rajta.

Megtanultam tisztelni ezt az átalakulást.

Nem irányítani.

Nem terelni.

Hagyni, hogy megtörténjen.

Végül minden olvasó újraírja a könyvet, amely előtte van.

A saját tapasztalatával.

A saját sebeivel.

A saját emlékezetével.

Ezért nincs végleges olvasat.

Ezernyi lehetséges olvasat létezik.

Mind jogos.

Mind hiteles.

Mind emberi.

Idáig eljutva, ennyi küszöb után, nem érzem szükségét, hogy bárkit meggyőzzek.

Nincs mit bizonyítanom.

Nem kell jóváhagyást keresnem.

Nem kell emlékművet építenem.

Beérem egy egyszerűbb lehetőséggel.

Hogy valaki, ezeket az oldalakat olvasva, kapcsolódási pontot találjon.

Egy felismerést.

Egy visszhangot.

Egy mondatot.

Egy részletet.

Egy csendet.

Valamit, ami arra készíti, hogy azt gondolja:

„Nem csak én vagyok így.”

Talán ez minden elmondásra érdemes elbeszélés igazi feladata.

Csökkenteni a távolságot az emberi lények között.

Ha csak néhány percre is.

Ha csak néhány oldalra is.

Ha csak egyetlen küszöbre is.

Mert az út végén, amikor a címek elveszítik jelentőségüket,
amikor a statisztikák porrá válnak, és amikor az idő elkezd
végezni a maga munkáját, egyetlen kérdés marad.

Nem az, hogy kit csodáltál.

Nem az, hogy kit követtél.

Nem az, hogy kit utánoztál.

Hanem az, hogy kit ismertél fel.

És ezért létezik ez a küszöb.

Nem lezárásként.

Nem meghívásként.

Nem utasításként.

Hanem lehetőségként.

Ha ezeken az oldalakon rátaláltál valamire, ami a sajátod,
akkor az ajtó már nyitva van.

Nem kell engedélyt kérned.

Nem kell semmit bizonyítanod.

Csak át kell menned rajta.

Lépj be, ha felismered magad.